

CORONÆ
DUODECIM CÆSARUM
AUSTRIACORUM
Radius Quintus,
S I V E
FRIDERICI IV.
PACIFICI
Elogium.
A N T I T H E S I S.

Ex parente *Pacífico* Filius *Ferreus*,
Ex *Ferreo* Ernesto Fridericus *Pacificus*:
Censes ?

Sine me confundere nomina, quæ Virtus utrique fecit communia;

Nam Ernesti Ferrum, Pax fuit Friderici,
Et huius pax, illius ferrum.

Non enim sic rigent prælia, ut oderint oleam.

Non sic inermis est olea, ut ferro careat.

Ex quo pax est Filia belli.

Indolem suam à Matre accipit, de quâ nascitur:

Vix enim sine bello est, cui plus nimio est consanguinea,

Mascula illa cùm sit, & præliaris,

Pro cunis campos, pro lacte sanguinem, pro crepundijs arma quatit,

Non aliàs lusura, cuius natales sunt prælia.

Bellum, mater pacis, à filiâ accipit, quod illi dedit,

Et ferrum suum, quod aliquando patrando vulneri inservierat,
formando vomeri aptat.

Eodemque telo, quò vulnus signarat, mortis limitem scrutatur terras
annonam Vitæ.

Nam

Ecce

Ecce quid urbanis pharetrata è postibus arma
 Suspendit facili Mars ferus ipse manu?
 Fallor, an irato mansuet a silentia dulcis
 Pax iubet, & fontes carcere damnat equos?
 Iamne croco & roseis degens in odoribus æuum,
 Mitia jam sudi tempora veris agit?
 En video placidæ formosum germen Olive
 Martie pro foribus Iane virere tuis.
 Iamq; aliquis patulum chypei septemplicis orbem
 Profilit Ætnæis pabula ferre rogis.
 Inde alius volucrem telis stridentibus arcum
 Fragmina dat Scythicis abripienda Notis.
 O benè subtractum galeis hostilibus orbem!
 Et bella ardentis mortificata soli!
 Quàm benè lethifero vomer felicior ensi
 Succedit, sterili lucra daturus humo.
 Quàm benè barbaricis agrestia sarcula pilis,
 Et malè pugnaci Taurus arator equo.
 Quis DEVS ò Iuvenes nobis hæc otia fecit?
 Otia ferali non placitura tubæ.
 Ille meus Domitor, qui subijcit omnia Cæsar,
 Cuius victa sacro sub pede bella jacent.
 Ille Palatinæ FRIDERICVS amabilis aulæ
 Gloria, pacificum dignus habere diem.
 Qui si bella vocent, si raucum buccina murmur
 Intonet, & litui Martia signa canant:
 Sic fuluum tereti vaginâ liberat enssem
 Aduersus furias hostis acerbe tuas:
 Ut ponè ardentem Divis parentibus aram
 Aspiciat (placidæ signa modesta manus)

*Hæc sibi parentes populos regit, ille tuetur,
 Hæc est Cæsareæ gloria prima domûs.
 Parcere subiectis & debellare superbos,
 Quos sentis lethi perfidus urit amor.
 Post hæc in thalamos primam deducere pacem,
 Et tacitas tuto vecte serare fores.
 Ut mansueta quies, gaudensq; silentibus auris
 Gratia, pacatam temperet una Domum.
 Macte animo FERNANDE tibi pax aurea currus
 Apparat, atq; hilares ad juga ducit equos.
 Romanumq; ardens populis ostendere Regem,
 Corripit exertâ laurea fræna manu.
 Scande triumphali fulgentes lumine bigas,
 Arsurumq; tuo lumine sparge diem.
 Scilicet augustos gens omnis abibit ad ortus,
 Infremet, & populi vox erit Vna: Venit.
 Adeo & bellum sine pace non habet, quâ placeat,
 Nec pax sine bello, quâ tueatur.
 Quæque aliàs tyrannis esset, & vita timenda; quia non secura.
 Fit Mater, amabilemque omnibus indolem nanciscitur.
 Quâ ferrea à Matre filia sic tuta est.
 Natus est Fridericus Calendarû Octobrû, eâ die, quæ Romanis Victoriâ
 Cæsaris insignis fuit & cædis Pompei anniversaria.
 Planè tali die ferreus Pater pacificum filium gignere debuit,
 Eodemque die ferreo Parente talis filius nasci.
 Ut alterius in pace pretium, alterius esset in ferro pax
 A ferreo Parentis spiritu cùm animam traxit:
 Spiritum tamen accepit non asperum, sed lenem,
 Dignus,
 Cui spiritu leni applaudat etiam Græcia..*

Φ Ρ Ι Δ Ε Ρ Ε Ι Κ Ο Σ
 Τ Ε Τ Α Ρ Τ Ο Σ
 Ε Ι Ρ Η Ν Ι Κ Ο Σ.

ΣΙΔΗΡΕΟΥ Τῆ ΠΑΤΡΟΣ
 ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ Ο ΤΙΟΣ,
 ΤΗΒΕΝΝΗ, ἐνθεδυμένῳ, ΣΑΓΟΝ ἠγνόηκε.
 Ἐκ τῆ ΛΕΟΝΤΟΣ γεννηθεὶς ὁ ΑΜΝΟΣ,
 ὁ ἐκ τῆ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΦΡΙΔΕΡΕΙΚΟΣ.
 Αἰνίγμα ἀληθῶς Σαμουνητῶν,
 ἘΚ ΤΟΥ ΕΣΘΟΝΤΟΣ ΕΞΗΛΘΕΝ ΒΡΩΣΙΣ,
 ΚΑΙ ΕΞ ΙΣΧΥΡΟΥ ΕΞΗΛΘΕΝ ΓΑΤΚΥ.
 Πρῶτῳ μετὰ τῶν Αυστριακῶν Καισάρων πολεμιστῶν
 ΣΕΒΑΣΤΟΣ,
 τὸν τῆ Ιάνη νεῶν κλείσας,
 τὸ τῆ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ ὄνομα ἀπηνέχθη.
 πῶτῳ ἄρα ρητὸς, οἷῳ ἢ
 ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.
 ἐπὶ μόνῃ τῇ τῆς ΕΙΡΗΝΗΣ Ἰππυραφῆ
 ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ,
 ὅτι ταυτην αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐντῇ ἐπέεργων,
 πρὸ ἄλλων ἠγάπησε.
 ἀφ' Ἱεροσολυμαίας ἐπιδημίας παλίντροπῶν,
 ἘΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ, σὺν ἄλλῳ ἀνασρέφειν ἠδυνήθη
 ἢ ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ.
 Ἐπιθῶν
 ἐν ἱερῷ τῷ τῆ ἐλαιῶν ὄρει, τὴν τῆς Ειρήνης ἐλαίαν ἀπέδρεψε,
 ἄλλῳ ἐλαιώδης εἶναι ἤρχετο
 ΦΡΙΔΕΡΕΙΚΟΣ
 Ειρηνικῶ τῷ ΦΙΛΗΜΑΤΙ ἀγίαν τὴν ΓΗΝ ΕΚΥΣΑΣ
 ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΣ οὗτῳ ὁ ΒΡΟΥΤΟΣ τῆς βασιλείας ἐκρέτησε,
 πρὸς ἣν οὐ πρῶτον τῷ ΧΡΥΣΙΩ, ὅσον τῇ ΕΛΑΙΑΙ,
 σεπτὸς ἐβόησε.
 ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ
 ὁ μὲν τῆ ΣΑΓΟΥ μισήσας; τῆς δὲ ΤΑΒΕΝΝΗΣ ἐργασίης
 τὴν ἀρχὴν κατὰργημένῳ ἐν ΕΛΑΙΑΙ, ἐτέλεσε ἐν ΕΙΡΗΝΗΙ.

Vix Adolescens FRIDERICVS,
 Iam Christi vestigia secutus non æquis passibus, sed æquis.
 Nam *Viri* viam in *Adolescentiâ* signavit.
 A Matre Hierosolymam abiit: sed quia rediturus non valedixit
 Hierosolymam abiit: pacificus ad visionem pacis.
 Credo, quò propius & promptius pacem disceret, illuc abiit;
 Nam pax vix discitur, nisi videatur.
 Rex futurus orbis illuc abire planè debuit,
 Vbi rex Regū, hoc est, primum exemplar imperantūm, seu Autographū
 vel impressum, vel expressum,
 Et quò clarius pateret in nocte editum est,
 Gnarâ Divinitate.
 Quòd & lux nimia instar tenebrarum excæcet, & Majestas nimia invidos
 faciat:
 Inter quæ invidia tanto peior est;
 Quòd inter duos, vel non diu, vel non tutò liceat imperare.
 Terram

Terram deniquè accessit: sed Hierosolymæ juvenis quidem, at regius
discipulus,
Traçturus inde præcepta, ubi ille, qui non potuit non imperare, voluit
ministrare.

Applaudat ei lingua sacra,
Qui terram sacram Austrio pede est veneratus.

פְּרִידְרִיכְשׁ דְּשִׁלְמוֹהַ

חַוָּה שְׁנוֹם שֶׁל — אֲגוֹסְתָהוּ

הַזְמוּר בְּשִׁלּוֹם שֶׁרָא

דְּאֶשְׁרֵן לְבִיאַן עֶטְרָא

נִשְׂא בְּשִׁרְוִים אֲגוֹסְתָהוּ:

Redux Hierosolymâ loco miraculorum FRIDERICVS,
Vnum, sed miraculorum omnium maximum tulit miraculum,
Quòd ad Imperium rogari debuit.

Erravi:

Majus miraculum est, quod precibus concesserit.
Nam in Portis Hierosolymitanis & legit, & didicit,
Eadem viâ iter ad crucem porrigi, quâ ad triumphos.

Quanquam & hoc vel maximè mirer:

Quòd quisquam FRIDERICVM rogaverit, ut imperaret:

Nisi fortassis hæc Austriacorum vel felicitas, vel virtus sit,

Vt, ubi de Rege eligendo quæritur,

Cedentibus alijs, illi ad Imperia rogari debeant,

Id est:

Vt dignentur prodesse, quòd soli sciunt, & tantùm non soli possunt:

Anno M. CD. XL. mortuo paulò ante Alberto Secundo,

Francofurti Rex Romanorum declaratur,

Filio Mirabilium mundi succedente: miraculo hoc mirabilius,

Quòd in pace miles sic præliaretur,

Tanquam hostis nemo obstreperet, ubique pacifico,

Novo pugnandi genere pro gladio oleam circumegit.

Dignus FRIDERICVS, dici

Cui, quidquid alijs rixa & bellum est, Pax fuit:

Ipso etiam Marte stupente, aut si quod cruentum magis ingenium est,

Aliquem inveniri potuisse,

Qui sine armis præliaretur, & pugnaret in pace:
 Qui sine ferro victoriosus, & laureâ,
 In solâ Oleâ vel auderet, vel posset triumphare.
 Primus illi labor ad Herculis invidiam fuit,
 Succrescentem Ecclesiæ Hydram, uno capite multare.
 Non potuit non eventus respondere tam difficili, quàm pulchro ausui;
 Et faciliè cessit suadenti Pacifico Cæsari Amadeus Allobrogum Dux,
 Sustinuitq; ne Pseudo-Felix esset, etsi non Pseudo-Pontifex,
 Sed triplicem tiamam,
 Quæ cælestium terrestrium & inferorum Domina est,
 suo deposuit, & illam legitimo vertici restituit,
 Quæ non potest nisi unum coronare etiam triplex.
 Sed aliud præsentius longè bellum urgebat.
 Dissidebat intestinis tumultibus Austria,
 Credo à Friderico, quem sciebat pacem amare magis, quàm arma.
 Ob hoc enim FRIDERICVS, seu pacificus audiebat.
 Idem enim est:
 Nisi quòd illud natura indiderit, indolem præfagiens ex Parente,
 Licet ferreus esset.
 Hoc verò virtus, seu utraq; ;
 Austriacis enim iam hinc virtus facta est altera natura
 Pacatâ itaque Austriâ pax in septentrionem versa,
 Ne arma dicam:
 Nam, si quod illuc ferrum intulit non inferendo, sed ostendendo Marti
 illatum est,
 Qui ad FRIDERICI compositus ingeniû iras non ciebat, sed placabat.
 Hoc est:
 Ipsas etiam pugnas vincebat.
 Et tunc demum didicit quidpiam præter arma esse,
 Quò vel vincere vel triumphare possit:
 Cessit tandem sterilis illa, & suoapte ingenio in glaciem vergens regio.
 Et quamvis infœcundâ in glebâ oleam passa plantari.
 Vsq; in arborem educavit,
 Attonito insuper Aquilone,
 Posse tam feroce spiritu, tam tenerum germen virere:
 tanquam in Arctoâ
 Lambat contiguas innoxia flamma pruinas.
 Inde progressus in Italiâ, vel Cæsar, vel Augustus, imò & Cæsar & Augustus,
 Cum illo Victor, cum hoc Pacificus.
 Cum utroque FRIDERICVS & Austriacus.

Quæ-

Quacunquè latè patuit Italia, Nominis sui omen sparfit,

Nam cum FRIDERICVS veniret, & Pacificus,

Etsi Insubricus regulus ferreum mallet,

Vincere maluit ipse quàm pugnare.

Assuetus etiam sine armis triumphare.

Caduceator potius, quàm Fecialis.

Ter crediderim illo anno Italia floruit,

Bis suopté ingenio :

Tertiò FRIDERICI Pacifici hoc feliciore germine,

Quod olea nativa, sed arcanâ vi,

Terram seu mitescere, seu mollescere faciat.

Lusitania illi Vlyssipone non tã Ventis, quã Votis Eleonorã in conforté
eduxit,

Fæminam, quæ non tantùm Majestatem imperij & Coronam,

Sed & ferre posset imperandi labores.

Iudicio, & quod rarum est, in muliere prudentiã & Fortitudine animi

Amazonem dicas Lusitano-Austriacam.

Quæ Semidea cùm fuerit, Austriacos Semideos paritura,

Austriacam Domum cælum faciet.

Felicissimo Imperij omine, si posthac & Divi, & Dij imperarent.

Quibus præter felicitatem, etiam æternitas hæreditaria est.

Romam inde cum Augustã processit.

Ibiquè & nuptias, & inaugurationem solemnè ritu celebravit,

Spondente & coronante summo Pontifice Nicolao V.

Dies Solennis calendarum Aprilium fuit olim Fortunæ virili Saçer

Non sine omine.

Primus ex Domo Austriacã, Vicariã DEI manu, diademate imposito
creatus est

Romanorum Imperator,

Acclamantibus, applaudentibus pöpulis;

FRIDERICO PACIFICO

A DEO CORONATO

VITA ET PAX.

Felicissimo Augurio perennatura,

Quod etiam longè post venturi Nepotes audiant, videant, gratulentur.

Quæ enim DEUS coniunxit, homo ne separet.

Adeò non ex toto ingrata Italia, Pacem plantanti, coronas reddidit pro

Fruçtu,

pacis gēmina.

Etsi nondum pretium æquaverit ;
Quia pretiosior est Felicitas, quàm Majestas,
Iam enim, cùm rapere posset si vellet, ultro dedit, hanc recepit, hoc uno
feliciter,

Quòd tali obvenerit qui pacificus cùm sit, non felix esse non potest.
Reversum in Germaniam bella excepere intestina, imò consanguinea,
Pacem puto à Pacifico sollicitabant.

Et quæ absente FRIDERICO ferrea horrebat Austria sui sterilis,
Præsente illo oleam recepit :

Didicitq; & scivit:

Diurnas nec nisi utrinq; nocituras rixas pacificâ oleâ implicare,
Quòd facilius tam arduum Nepotum (quale bellum) explicaret.

Ita pugnandi ars est optima,
Dux amabilis suis, & amans suorum.

Nec felicius vincitur,

Quàm ubi, cùm neuter vicefit, utrinquè triumphatur.

Nempe non ex toto bella civilia infelicia sunt,

Si Ducem non militiæ, sed pacis gnarum nacti sunt.

Nam sæpè utrimq; nemo vincit, sæpè tamen utrinque etiam omnes.

FRIDERICVS sæpius Victor, quàm pugnaverit.

Bohemos & Vngaros de Coronâ Ladislai Austriaci contendentes,
Henricum Goritiæ Comitem, Albertum Fratrem, ipsosquè Viennenses,

A quibus integro bimestri Viennæ tenebatur obsessus,

Eâ arte, eo pugnandi ingenio vicit, quò Frater potuit,

quò Pater Patriæ debuit,

hoc est,

Amore, Clementiâ, Pace.

Quibus antequam ferrum stringeret, quò non egebat,

Vniversi hostes deditionem fecere,

Nunquam sic triumphaturo,

Si FRIDERICVS Austriacus pacificus non fuisset.

Et miraris licet,

Potuisse consanguinea bella sine sanguine transigi.

Vix enim fieri benè potest, ut iræ fraternæ, nō sint simul etiam cruentæ :

Adde, quod difficillimum sit,

Vbi sive vincas, sive vincaris, utrinque vinci oportet.

Ibi ita dispensare prælia, qualia civilia sunt,

Vt cùm Victor sis, campo tamen potiaris citra sanguinem.

Debuit tamen Pacificus FRIDERICVS in pace quiescere

Et

Et Majestatem illam, quæ rarò admodum sine turbis est,
Merito suo, alieno debito, ita componere;
Vt pace suâ, cùm omnes alij fruerentur, etiam qui bella gesserunt;
Et ipse frueretur.

Tandem Orator apud DEVM factus, & sibi pacem precabatur,
Meritus exaudiri ab eo,
Qui infans etiam inter caelestem militiam in terrâ pacem hominibus
impertivit,

Etsi plusquam ferreo sæculo etiam homines ferrei essent.
**Nunc dimittas servum tuum Domine ad pacem
& tranquillitatem, quam prædestinasti mihi,
secundùm magnam misericordiam tuam.**

Ita Phœnix sæculi sui pretiosissimus non occidit, sed in filio resurrexit.

Hoc uno funus creditus, quia videri voluit.

Denique ætatis LXXVIII. Imperij LIII. Christi anno

M. CD. XLIII.

XIII. Calend. Septembr.

Prædie mortis Augusti, obiit Lincij.

Huic ego universum apparatus sic instruo, ut cùm mortuus sit,
vivere videri debeat.

Corda civium & hostium,

(Nam utrosquè sic expugnavit, ut vincere meruerit)

Corda civium & hostium

(ita est enim,

FRIDERICO cùm multus hostis, nullus civis esset,

Pacifico nullus hostis fuit, multus civis.)

Corda civium hostiumquè illi tumulus esto.

Pax Epigraphen incide:

Sed memento te æternitati sculperè,

Et immortalis Cæsari;

Nam qui sic pugnavit, sic vixit, sic vicit,

Vt omnes triumpharent,

Mori non debuit.

Friderico IV. Ernesti Ferrei, Pacifico Filio,

Victorioso,

Triumphatori, Patriæ Patri.

Quòd Bohemos & Vngaros, Henricum Goritiæ Comitem, Albertum
Fratrem

Ipsos

Ipfos Viennenfes ,
Armeniacos Basileenfi Synodo infeflos ,
Sine pugnâ expugnârit, fine bello debellârit, fine armis vicerit,
Et folâ pace fubiugârit :

Hanc oleam ,
Quam gladio fuper arâ jacenti implices licet. .
Nam illi, qui fic pacificus fuit, Ferrum in instrumentum pacis transferat.
Lemma fcribe: militi optimo, optimo Imperatori

Requiefcat in pace.

His peractis ex Auftriâ in Imperium avola & claufo Iano,

FERDINANDO III. PACIFICO,

Augufto alteri, gratias age ob Pacatum Imperium.

FERDINANDO IV. III. FILIO.

Coronam apprecare.

Et inde per orbem vecta univerfum,

FERDINANDIS AVSTRIACIS

Imperantibus

Triumphos, Felicitatem, æternitatem acclama.

COPY

DIVISION OF

